

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-11 У. 15112/17
29. март 2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Максимовић, председника већа, Зорице Китановић и Душице Маринковић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., чији је пуномоћник Бојан Грубановић, адвокат из шиде, ТПЦ “Светог Саве” 2-6, локал број 15, против туженог Покрајинског секретаријата за социјалну политику, демографију и равноправност полова, Нови Сад, Булевар Михајла Пупина 16, ради поништења решења, број 139-580-222/2017-02 од 28. августа 2017. године, у предмету признавања права на породичну инвалиднину, у нејавној седници већа, одржаној дана 29. марта 2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Покрајинског секретаријата за социјалну политику, демографију и равноправност полова, број 139-580-222/2017-02 од 28. августа 2017. године и **ВРАЋА** предмет надлежном органу на поновни поступак.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган, Покрајински секретаријат за социјалну политику, демографију и равноправност полова, Нови Сад, Булевар Михајла Пупина 16, да тужиљи, А.А. из ..., ..., на име накнаде трошкова управног спора, у року од 15 дана од дана достављања пресуде, исплати износ од 16.500,00 динара.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Општине Шид-Општинска управа-Одељење за друштвене делатности, број 580-19/IV-02 од 14. августа 2017. године, којим је одбијен захтев тужиље за признавање права на породичну инвалиднину иза пок. супруга Б.Б.

Тужбом, поднетом Управном суду, дана 6. октобра 2017. године, тужила је оспорила законитост решења туженог органа због неправилне примене закона. Навела је да је тужени орган у потпуности прихватио разлоге првостепеног органа због којих је одбијен захтев тужиле, чиме је, и поред одредбе члана 171. став 1. Устава Републике Србије, поступио супротно Одлуци Уставног суда, Уж-9046/2016, којом је усвојена уставна жалба тужиле, у предмету оставаривања права на породичну инвалиднину. Предложила је да Суд тужбу уважи, поништи оспорено решење, усвоји захтев тужиле и призна јој право на породичну инвалиднину, у месечном износу од 60% износа просечне зараде у Републици Србији из претходног месеца увећан за 80% од 1. септембра 2010. године, па све док за то постоје законски услови, или да поништи оспорено решење, врати предмет на поновни поступак, а тужени орган обавезе да тужилји накнади трошкове управног спора, према приложеном трошковнику.

Тужени орган је, одговором на тужбу, остао при разлозима образложења оспореног решења и предложио је да Суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС”, бр. 111/09), Управни суд је, након разматрања навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 5) Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца („Службени лист СРЈ”, бр. 24/98...25/00 и „Службени гласник РС”, бр. 101/05 и 111/09), прописано је да је борац југословенски држављанин који је вршио војне дужности или друге дужности за војне циљеве или за циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17. августа 1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности Социјалистичке Федеративне Републике Југославије.

Одредбом члана 3. тачка 1) наведеног закона прописано је да је ратни војни инвалид југословенски држављанин који је задобио рану, повреду, озледу или болест, па је због тога наступило оштећење његовог организма најмање за 20%, и то вршећи војне дужности или друге дужности за војне циљеве у рату или у оружаног акцији за очување државне безбедности у миру, под околностима из члана 2. овог закона.

Одредбом члана 13. став 1. наведеног закона, прописано је да је породица палог борца породица лица које је погинуло, умрло или нестало под околностима из чл. 2. и 3. овог закона или је умрло од последица ране, повреде, озледе или болести задобијене под тим околностима у року од годину дана од дана настанка оштећења организма.

Из списка произлази да је првостепени орган донео ожалбено решење од

14. августа 2017. године, поступајући по налогу туженог органа из решења, број 113-580-640/2010-02 од 18. маја 2017. године, које је донето у извршењу пресуде Управног суда, III-3 У. 763/17 (2011) од 21. априла 2017. године, која је донета у извршењу пресуде Врховног касационог суда, Узп1 1/2016 од 17. новембра 2016. године, а која је донета у извршењу Одлуке Уставног суда, Уж 9046/2014 од 26. маја

2016. године.

Према образложењу оспореног решења, тужила је, дана 10. августа 2010. године, поднела захтев за признавање права на породичну инвалиднину, наводећи да је била сауживалац овог права заједно са дететом, али да им је право престало, јер је дете завршило школовање, а тужила није имала навршених 45 година живота. Тужени орган је увидом у спис, утврдио да је пок. Лесковац Никола, супруг тужиле, био радник Министарства унутрашњих послова-Секретаријат унутрашњих послова Републике Српска Крајина, који је, дана 4. августа 1992. године, погинуо приликом извршавања службеног задатка. Утврдио је, такође, да супруг тужиле у време погибије, без обзира на то што није био припадник Војске СФРЈ, није вршио војне дужности или друге дужности за војне циљеве државне безбедности у оружаним снагама после 17. августа 1990. године за очување суверености, независности и територијане целокупности СФРЈ, зато што од 27. априла 1992. године, када је конституисана СРЈ, и по прописима СРЈ и – међународних организација, СФРЈ није постојала. Код наведеног, тужени орган је одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

По оцени Управног суда, оспорено решење се не може прихватити као правилно зато што, у поновном поступку, имајући у виду Одлуку Уставног суда, Уж 9046/2014 од 26. маја 2016. године и пресуду Врховног касационог суда, Узп1 1/2016 од 17. новембра 2016. године, није поступљено у складу са правним схватањем и примедбама Суда из пресуде III-3 У. 763/17 (2011) од 21. априла 2017. године, чиме је поступљено супротно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима. Ово са разлога што није правилно цењена чињеница да за вршење дужности за војне циљеве или за циљеве државне безбедности у оружаним акцијама после 17. августа 1990. године за очување суверености, независности и територијалне целокупности СФРЈ, није одређен неки период до ког се сматра да су наведене дужности могле бити вршене, већ је одређен само датум почев од ког се сматра да су, у смислу Закона о основним правима бораца, војних инвалида и породица палих бораца, ове дужности могле бити вршене.

Предлог тужиле да Суд својом пресудом реши ову управну ствар није прихваћен, јер је оспорено решење засновано на повреди правила поступка коју треба да отклони тужени орган, тако да се нису стекли услови за суђење у спору пуне јурисдикције.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, будући да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка, без одржавања јавне расправе.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. у вези члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У поновном поступку тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у овој пресуди, у року

и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Одлучујући о захтеву тужиле за накнаду трошкова управног спора, Суд је имао у виду да из списка произлази да је у вези с покретањем и вођењем овог спора, имала трошкове у висини награде адвокату за састав тужбе, које је Суд, применом тар. броја 43, у вези с тар. бројем 13. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12), одредио у износу од 16.500,00 динара, због чега је, сагласно одредбама члана 153. став 1. и члана 154. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...55/14), чија је сходна примена прописана одредбом члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде. Суд није тужилци признао трошкове преко досуђеног износа зато што захтев није опредељен у складу са наведеном тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 29. марта 2018. године, III-11 У. 15112/17

Записничар
Весна Мутавцић,с.р.

Председник већа - судија
Љиљана Максимовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ